

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת פקודי תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

לשמוח מכעס

כעבור שבוע, הזמין האב את כל קרוביו, ועשה משתה נוסף לכבוד חתנו ובתו, במשתה זה היה שמח וטוב לב 'תוכו כברו', הרבה יותר מיום חתונתם.

אכן, החברים הקרובים לא יכלו לסבול את התמיהה הגדולה בלבם, ומיד נגשו לשאול: "ניכר על פניך, שאתה שמח היום, יותר מאשר יום החתונה, הייתכן?!"...

השיב האב בחיוך: "אתם צודקים! ואבאר. יום שבו נישאו השניים, בלבי הייתה שמחה גדולה אך בצידה - דאגה רבה! מיהו זה שיוכל להבטיח לי שקשר זה בין בני הזוג, יהיה בר קיימא. אולי, יום אחד, יכעיסו זה את זה - ויפרדו! על כן, ביום החתונה מחשבה זו נגסה בלבי ולא יכולתי לשמוח בשלמות. אך, כאשר הזוג זכו להתווכח ואף לכעוס ולאחר מכן, הייתה מחילה שלימה ושובה אהבתם כבתחילה, מעתה אני יכול להיות רגוע ולהאמין שביניהם יש קשר אמתי ונכון. - אינם יודעים רק לריב ולכעוס, אלא גם יודעים להתפייס ולהשלים". סיים האב את דבריו.

כעת, הכל מאיר וזורח. - הנמשל: יום מתן תורה, הוא 'יום חתונתו'. הייתה שמחה גדולה בקרב ישראל, אך הייתה דאגה בצידה, האהבה בין ישראל לקב"ה עדיין אינה מבוררת כל צרכה, שמא לא יעמדו בהתחייבות - סוף כל סוף אנו בשר ודם 'מי יוכל לעמוד בסוד בה'?, שמא יכעיסו למקום ויחר אפו בהם..., חלילה!.

אולם, כאשר עם ישראל הכעיס את הקב"ה במעשה העגל, וכעס עליהם ביותר. ובתוך כעסו נמצאו סימני אהבה נועזים, (ועתה הניחה לו...) קיבל פיוס, וציווה על בניית 'משכן העדות', הרי שנמצאה עדות עצומה ביותר לאהבת הקב"ה את ישראל.

נתבונן, לא רק מצוייז בניית 'משכן עדות' נמצא את האהבה, אלא גם ממוקם הציווי, המקום והדרך בו ביקש הקב"ה לכתוב את כל

בפרשה: "וַתִּכַּל כָּל עֲבֹדַת מוֹשֶׁה אֲהֵל מוֹעֵד, וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בְּן עֲשׂוֹ. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה..."

ובמדרש, על יום מיוחד זה שנעמד בו המשכן נאמר בשיר השירים: "צִיְאֹנָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה בַּעֲטָרָה שְׁעָטָרָה לֹו אָמֹו פִּיּוֹם חֲתָנָתּוֹ וּבִיּוֹם שְׁמֻחָתּוֹ לְבֹו". ובאר: 'פִּיּוֹם חֲתָנָתּוֹ' - יום מתן תורה. 'וּבִיּוֹם שְׁמֻחָתּוֹ לְבֹו' - יום הקמת המשכן.

וכאן צריך להתבונן. מדוע יום בניית המשכן נקרא: 'יום שמחת לבו'? יתרה מזו, מן הפסוק מובן, שיום בניית המשכן, הוא חותם המשלים את יום מתן תורה, שהוא 'יום חתונתו'. והשאלה, מה הקשר בין שני ימים אלו?

הרב שמשון פינקוס זצ"ל, מובאר את הדברים באופן נפלא.

בשעה טובה ומוצלחת, זכה אב לחתן את בתו הבוגרת. שמחת הייתה גדולה. אך, כל מכריו הקרובים יכלו להבחין בארשת פניו, ששמחה זו לוקה בחסר, האב מסתובב באולם וראשו טרוד במחשבות עמוקות.

שמחה לקויה זו נראתה על פני האב, גם מספר חודשים אחרי החתונה. ברם, יום בהיר, הגיעה הבת אל בית אביה ודמעות בעיניה: "אבא, הוא צעק עלי..., הוא גירשני מהבית...". אמרה הבת בצער.

- "למה בתי? מה קרה?" נדהל האב.

- "לא התנהגתי כהוגן. הזנחתי את עבודות הבית, ויצאתי עם חברותי עד שעות מאוחרות בלילה ללא שהודעתי לו כלל. הדבר נשנה מספר פעמים, עד אשר טען שעברתי את כל הגבולות ולכך הוא כועס עלי..."

- "בתי, שובי ובקשי את סליחתו, הבטיחי שלא תתנהגי כן שוב". ציווה האב. הבת שמעה אל דברי אביה, התנצלה, והבעל השיב את אהבתו אליה.

המשך בעמ' 3

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם

היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו

02-5408030

משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

שאלה

מי שהוא משמש חזן בבית כנסת בקביעות במשך כל השנה, אלא שמחמת חוסר הכנסות שיש לבית הכנסת, שכרו זעום ביותר, וכעת בהגיע חג הפורים רוצה הגבאי ליתן לו מה שנתרם לבית הכנסת ממעות שניתנו "זכר למחצית השקל" האם מותר לו לקבל שכרו ממעות הללו?

תשובה

כתב שולחן ערוך סימן תרצד סעיף ב' אין משנים מעות פורים לצדקה אחרת. (מעות פורים אין זה מחצית השקל או מתנות לאביונים, אלא צדקה שנותנים הציבור לגבאים ביום הפורים למטרה מסוימת)

וכתב על זה הבאר היטב ס"ק ב' דבמקום שנוהגים לתת המעות מחצית השקל לחזן אין איסור בדבר, דכל הנותן אדעתא דמנהג נותן וכתב שמקורו הוא משו"ת משאת בנימין סימן נד'

וכתב עוד בשם המגן אברהם שעל כל פנים אין יוצאים בזה ידי חובת מתנות לאביונים.

ובמשנה ברורה ס"ק ז' הוסיף בשם המחצית השקל דאפילו אם החזן בעצמו עני, אין יוצאים ידי מתנות לאביונים כיון דהוא בכלל שכירות החזן הוי ליה פורע חובו במתנות לאביונים.

ולפי"ז יכול החזן ליקח ממעות מחצית השקל אלא שאין הנותן יוצא ידי חובת זכר למחצית השקל שנועדה בעיקרה לתלמיד חכמים או לעניים.

אולם בשערי תשובה חלק על זה בתוקף מאחר והמעין בדברי המשאת בנימין יראה שלא דיבר כלל וכלל על זכר למחצית השקל אלא דיבר על מעות פורים וכתב שם שאף שאין לשנות כלל מעות פורים לדבר אחר, היינו דוקא באופן שגבו במפורש לצורך עניי העיר, או אפילו לא גבו במפורש לצורך עניי העיר, אלא שמנהג אותה העיר לחלק לעניי העיר שאו ודאי כל הנותן, על דעת לחלק לעניי העיר הוא נותן, ובאופן כזה אכן אין לשנות המעות לדבר אחר, אבל באותן המקומות שכבר נהגו ליתן מעות פורים הכל לחזן אין אני רואה שום איסור בדבר, כיון שכל הנותן באותן המקומות נותן על דעת המנהג שנותנים לחזן ולא לעניים.

ולפי זה בזמנינו אין שום מנהג לגבות כסף בפורים על דעת ליתנו לחזן בהסכמת הקהל, ולכן אין היתר לגבאי צדקה לתת לחזן תשלום שכרו ממעות הללו, וכבר הבאתי להמשנה ברורה שאפילו אם החזן עני אין ליתן לו ממעות הללו כיון שנוטל מהם בתורת שכר פעולתו ולא בתורת צדקה.

אולם יש לומר שאם אכן החזן עני ויקבל ממעות הללו בלי שום קשר לשכרו, והגבאי יתן לו שכרו מושלם ממעות אחרים, בכהאי גוונא יוכל ליטול ממחצית השקל ומתנות לאביונים כשאר העניים ולא יגרע חלקו בשביל שהוא חזן באותו המקום.

המשך בעמ' 3

חברת בנייה שאינה רוצה למכור דירה לאדם מסוים שאינו משתייך למגזר "הנכון"

ישנה חברת בנייה מפורסמת שבונה במקומות מסוימים ברחבי הארץ, והנה ראובן אברך שמשתייך למגזר מסויים הלך למשרדי החברה על מנת לקנות דירה לעצמו, ולאחר שנדרש להמציא מסמכים ודחו אותו בלך ושוב הם המשיכו להערים עליו קשיים, לדוגמא הם אמרו לו שהם אינם מוכנים לחתום איתו על חוזה לקניית דירה עד לאישור ועדת קבלה, ראובן בירר את העניין ומצא שתנאי זה אינו נדרש מרוכשים אחרים המשתייכים למגזר אחר, ובסופו של יום לא רצו למכור לו את הדירה על אף שיש לו את כל הכסף וכן המציא להם את שאר האישורים מלבד אישור ועדת קבלה, ומשכך, הוא רוצה להוציא צו מניעה לאסור על החברה להמשיך למכור דירות, היות ומלאי הדירות מוגבל והוא חושש שמא הם ימחרו וימכרו את הדירות לאנ"ש, ובכך הוא מבקש לאסור לשוק את הדירות עד לדיון בדין תורה, ושאלתו בפני האם ברמת העיקרון מותר לחברה למנוע ממנו לקנות דירה בגלל שהוא לא מאותו המגזר.

תשובה: אכן לפי ההלכה אסור להפלות בין כלל רוכשי הדירות, ובפרט שהתנאי שהם הציבו לו זה תנאי חדש שכלל ציבור הרוכשים לא התבקשו לקיים.

נימוקים: והנה ראיתי בשו"ת מוצל מאש (אלפנדארי, ח"ב סי' לט) שהסתפק מה הדין במי שיש לו בחנותו חפץ מסוים העומד להימכר ובאו שני בני אדם וכל אחד רוצה לקנותו לעצמו, האם יכול המוכר לומר איני רוצה למכור לזה אלא לזה, או שמי שבא לקנות תחילה צריך למכור לו, והביא לכל צד ראיה. ולמעשה הוא דחה את ראיתו והסיק להלכה ללא ראיה שדבר פשוט הוא שהמוכר רשאי להחליט למי הוא רוצה למכור ולמי הוא לא רוצה למכור.

אבל בספר אמר יוסף (אלקלעי, שלוניקי תקצ"א, דף קה טור ד ד"ה נסתפק) בתחילה הוא סבר נגד המוצל מאש אבל אח"כ הוא הביא ראיה לדברי המוצל מאש כמו כן בספר עיני דוד (אמאדו, אזמיר תרכ"ו), הלכות מכירה פ"ד הי"ב) גם הוכיח כדברי המוצל מאש א"כ מהרבנים הנ"ל צודקים חברת הבניה שהם רוצים למכור רק לאנ"ש.

אבל ראיתי בשו"ת קול אליהו (ישראל, ליוורנו תקס"ז, ח"ב חו"מ סי' יט) שהביא את דברי המוצל מאש ודחה אותו והביא ראיות חזקות מהש"ס והראשונים שאי אפשר למכור למי שהוא רוצה אלא למי שהגיע ראשון.

יוצא א"כ שדבר זה תלוי במחלוקת אחרונים שחלק מהפוסקים אומרים שרשאי למכור למי שרוצה, ואילו לדעת הקול אליהו אי אפשר למכור למי שרוצה.

והנה לכאורה היה עלינו לפסוק כדעת רוב הפוסקים ודלא כדעת הרב קול אליהו, אבל מכיון שאנו נמצאים בארץ ישראל ומנהג המדינה שהתקבל קובע אחרת, אז אין לקבל את דעת הפוסקים שחולקים על הרב קול אליהו, האמנם אין כאן המקום להאריך אבל אציין כבר עתה שמנהג המדינה קובע בהרבה מאוד דברים בפרט בענייני בניה, תעבורה, ובעוד כמה וכמה נושאים.

ואע"פ שאין אני נזקק לחוק אבל כאן אחרוג ממנהגי ואציין שבשנת תשס"א נחקק חוק איסור אפליה במוצרים, בשירותים, ובכניסה למקומות ציבוריים, (התשס"א - 2000), ובעצם, חוק זה נועד לקדם את השוויון ולמנוע אפליה בכניסה למקומות ציבוריים, ו/או בהספקת מוצרים ושירותים. אך דא עקא שהחוק לא סתם את הפרצה של מכירת מקרקעין האם שם יש את האפשרות להפלות או לא? וכמוכן לאחר סיפור שהיה באדם מסויים שרצה לקנות דירה מחברת בניה, וחברת בניה לא רצתה למכור לו, הסיפור כמוכן הגיע לבתי המשפט, וביהמ"ש השלום והמחוזי טענו שהחוק חל גם על חברות בניה ולא רק על מטלטלים, וכמוכן חברת הבניה הגישה בג"ץ, ובתאריך 10/2/19 היועמ"ש לממשלה הגיש את עמדתו בסוגייה והוא נמנע מלהכריע האם החוק גם על חברות בניה. מצד אחד, לעמדתו אין בלשון החוק מניעה להחיל את החוק על מכירת דירות, והחלת החוק אף מתיישבת גם עם תכלית החוק. מצד שני, אולי כוונת המחוקק בעת חקיקת החוק הייתה שלא להחיל את החוק על תחום המקרקעין. עם זאת קבע היועמ"ש בלי קשר לחוק האיסור להפלות, אסור לחברות בנייה להפלות בין קונים מטעמים פסולים כמו דת לאום, גזע, וכדו', לעמדתו, האיסור נובע הן מסעיף איסור אפליה שעליו הן חותמות מול המדינה כשהן מקבלות ממנה קרקעות לבניה, והן מחובת תום הלב במשא ומתן לכריית חווה. וכמוכן שבג"ץ קיבל את העמדה הזו, ומאז אין דבר כזה להפלות על רקע גזעי כזה או אחר, ודבר זה הוקבע כמנהג המדינה בכל חברות הבניה שמקבלות קרקע לבניה. ומשכך, בנידו"ד נאסר על חברת הבניה להמשיך לשווק קרקעות עד להתחייבות חתומה בפני ביה"ד כי ימכרו לכולם בצורה שוויונית ולחילופין עד לדיון במעמד שני צדדים בפני ביה"ד שיאשר לו אפליה אסורה זו.

כל זה כתבתי לפי קוצ"ד וצויו"מ וימ"ן עבד לאל עליון, אני יגאל אלון ס"ט.

המשך מע' 1 - מאמר השבוע - הרב אברהם רחמים

עניין בניית המשכן ומעשה העגל.

הבה נגלה דבר נפלא. הנה רש"י כותב על הפסוק: ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני... (כי תשא פרק לא יח) - אין מוקדם ומאוחר בתורה. מעשה העגל קודם לצווי מלאכת המשכן ימים רבים היה, שהרי בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות, וביום הכפורים נתרצה הקב"ה לישראל, ולמחרת התחילו בנדבת המשכן והוקם באחד בניסן ע"כ.

לכאורה, היה צריך לכתוב את מעשה העגל אחר פרשת משפטים לפני פרשיות 'תרומה תצווה', שזהו מקומו. ואנו רואים כי הסדר אחרת לגמרי, סדר הפרשיות 'תרומה' 'תצווה' 'כי תשא' 'ויקהל' 'פקודי'. ומדוע?

הקב"ה בגודל אהבתו אלינו ציווה אחרת. הקב"ה חותמו - 'אמת!', והתורה הקדושה אינה מסלפת את האמת. על כן כאשר עם ישראל חטא הקב"ה הזכיר זאת ללא כחל וסרק, למען נדע מה התרחש באותו זמן. אולם, גם כאשר הקב"ה הזכיר בתורה את חטא ישראל, הוא הוסיף להדגיש את אהבתו העצומה אלינו. מעשה העגל נמצא טמון בין ארבע פרשיות מלאות אהבה לעם ישראל בין 'תרומה תצווה' ל- 'ויקהל פקודי'. דהיינו, בתוך רצונו העז של הקב"ה לשרות בתוך עם ישראל. כל זה למען יכירו וידעו כל יושבי תבל, אמנם ישראל חטאו חטא חמור, אך הקב"ה סלח להם, לפי שציווה על בניית 'משכן העדות' ומדוע נקרא בשם זה? משום שהוא עדות לישראל, על אשר הקב"ה חפץ בנו וסלח לנו על מעשה העגל.

מעתה נבין, רק אחר בניית המשכן השמחה יכולה להיות שלמה, כעת הכל יודעים שגם כעס לא יפריד בין החתן והכלה. עכשיו אפשר לשמוח באמת ובלב שלם. זהו הקשר הנפלא בין שני ימים אלו: 'מתן תורה' - הוא יום חתונתו. בניית המשכן - הוא, יום הסליחה - 'יום שמחת לבו'!

אסיים, במשפט חכם ששמעתי: אם אתה רוצה להיות בקשר קרוב עם אדם, תבדוק שני דברים: א. האם הוא מוכן לסלוח - כאשר מישחו הכעיס אותו. ב. האם הוא יודע לבקש סליחה כאשר הוא הכעיס את זולתו. אם יש בו שתי תכונות אלו, יש סיכוי שהקשר יהיה בר קיימא!

ובדברי חכמים: "אמר רבי אילעאי: בשלושה דברים אדם ניכר: בכוסו - כיסו - וכעסו" (עירובין סה:).

כאשר יש לך חבר טוב שתמיד מאיר פנים וכו', עדיין אל תהיה בטוח באהבתו אליך. עד אשר תגלה סימני אהבה בשלושה מצבים:

א. בכוסו - כאשר הוא שתה בקבוק וויסקי והחל מדבר.

ב. כיסו - כאשר יש מחלוקת כספית ביניכם.

ג. בכעסו - כאשר ביניכם נעשה מעשה שגרר אחריו זעם וכעס: לא הגעת בזמן לחתונה של בנו, או שדרכת לו על הציפורן החודרנית.... או אז כאשר תמצא סימני אהבה וסליחה בשלושת מצבים אלו, יתחוויר הדבר שביניכם קיים קשר אהבה של אמת, רק אז תוכל - לשמוח מכעס!

ה' יוכנו לחיים טובים של שלום ואחוה - אולם, אף בזמנים של הקפדה נהיה מסוגלים לקבל פיוס וסליחה - אמון!

המשך מע' 2 - נשאלו בקו - הרב אלון בן שבת

ואסיים בשיעור זכר למחצית השקל בזאת השנה שנת תשפד' על פי הוראת מרן הרב יצחק יוסף שליט"א שהוא 29 ש"ח שהרי ידוע שזכר למחצית השקל הוא שלשה מטבעות כסף טהור מזוקק שהם שלשה דירם ומטבע הדירם הוא בין 2.5 ל-3 גרם, ושווי הכסף טהור לגרם כיום פלוס המע"מ הוא 29 ש"ח לנפש. (עיין חזון עובדיה פסח דיני ליל הסדר עמוד עג הערה ח' בשם קונטרס רביעית הלוג שהוכיח במישור דוודאי אין השיעור יותר מ-3 גרם ושאינו לשער לפי 3.2 גרם כהגר"ח נאה, ועיין עוד ביישכיל עבדי להגאון הרב עובדיה הדאיה זצ"ל שדעתו לשער במחצית השקל לפי 2.5 גרם ועל כל פנים השיעור נע בין 2.5 גרם ל-3 גרם וכן דעת הראש"ל רבי יצחק יוסף שליט"א כפי שכתב בכמה וכמה מקומות)

ולכתחילה אף הנשים וילדים קטנים צריכים ליתן בעבורם ואפילו מעוברת בעד הוולד, ועל כל פנים מי שקשה לו ליתן עבור כולם יוכל ליתן בעבורם שלשה מטבעות של חצאי שקלים (כמבואר ברמ"א) או אפילו חצי שקל אחד בלבד (כמו שכתב בכף החיים)

ומצווה מן המובחר לתת מעות הללו לטובת אברכים העוסקים בתורה יומם ולילה וכמו שכתב בן מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל בחזון עובדיה פורים עמוד קה' בשם הגר"ח פלאגי ועוד.

והנה ידוע מה שכתב הרמ"א סימן תרצה סעיף ב' "טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה, וסמך לדבר ליהודים היתה אורה ושמחה, אורה זו תורה". ובחזון עובדיה עמוד קפא' הוסיף דהואיל והכל טרודים בסעודת פורים ובשאר המצוות של היום, יש ללמוד תורה שהיא קיום העולם, שאם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי.

ואביא כאן מעשה מהאדמו"ר ר' מנחם מנדל מקוצק שאמר פעם לחסידיו, על חתנו הגאון רבי אברהם מסוכטשוב, בעל אבני נזר, שפעם אירע ביום פורים שכל העולם היו עסוקים בזמן אחד בסעודת פורים ושאר מצות היום, ובדיוק באותה שעה ישב אביו של האבני נזר ועסק בתורה, ונעשה רעש גדול בשמים, כי אלמלא הוא היה כל העולם נמצא באותה שעה ללא תורה, ולכן נתנו לו מן השמים נשמה גדולה בדמותו של הגאון אבני נזר שהאיר את העולם בתורתו הקדושה (חזון עובדיה שם בשם ספר סיפורי חסידים מועדים עמוד רמב)

ותהלות לאל יתברך זכינו מזה כמה שנים לעשות ביום הפורים כולל אברכים ובו לומדים כמה עשרות אברכים כן ירבו ומקבלים מילגה מכובדת ממה שנתרם ממעות הללו בו ביום, ופשוט שכל מי שתמוך בדבר הזה מהמעות שיפריש זכר למחצית השקל ראוי הוא שיראה בניו ובניו בניו זרע קודש, ונתניה זאת היא מצוה מן המובחר, ורב שכרו הצפון לו לעולם הבא.

בברכה
אלון בן שבת

מטרות העמידה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

בית ההוראה
קו ההלכה

כתר הזרחה

efrat - 052-7164598

**רבני הקו נותנים מענה
לכל חלקי הארץ
ואזור בנימין בפרט**

**בית ההוראה נותן
מענה הלכתי ויעוץ רפואי
בדיני טהרת המשפחה**

על פי פסקי מרן הגאון
רבינו **עובדיה יוסף זצ"ל**
ובנו ממשיך דרכו הראשון
לציון הרב **יצחק יוסף שליט"א**

**ברכה
קו ההלכה כתר תורה**

חייגו במשך כל שעות היום

02-5408030

שור המאה פן המדרח

הרב יוסף חיים בן שבת

הרב מצליח מאזוז

חכם חיים כדיר מצליח מאזוז נולד לאמו רחל ולאביו רפאל בכ"ו חשוון תרע"ב (1911) באריאנה, בעיר תוניס. ראשית תורתו מפי אביו ומפי חכם יהודה חגי'אג. בשנת תרפ"ב (1922) עברה משפחתו לגור בג'רבה, ושם המשיך בלימודו מפי חכם רחמים חי חויתנה הכהן, שהיה אז מורה צעיר לילדים. בשנת תשכ"ו (1962) חכם חיים כדיר מצליח מאזוז פתח את ישיבת (כיסא רחמים הספרדית) ולימד בה. הוא סיפק את צרכי תלמידיו ודאג להם, ואף הצליח לאסוף כספים עבורו ועבור הישיבה. עד היום ממשיכה הישיבה להעמיד תלמידים פוסקים ומו"ץ בראשות בנו הגאון שריד לזור דיעה הגדול ר' מאיר מאזוז שליט"א עב"צ. בישיבה נוהגים ללמוד את דברי הגמרא, רש"י ותוספות בדקדוק של כל מילה ובניסיון להסביר מה הוקשה בכל דיבור המתחיל, עוד בטרם יצללו להעמיק במהרה"מ מהרש"א מהר"ם שיף ושאר הראשונים, שזו דרך מייגעת ומפצחת ראשים ומחזקתם הרבה מעבר לשיטות הלימוד המצויות כיום. וכן נתינת דגש לאסוקי שמעתי אליבא דהלכתא. כמו"כ מקדישים מקום נרחב גם לדקדוק המקרא וטעמיו. כל זה מהנחלתו של מייסד הישיבה הרב מצליח מאזוז.

ספריו ודרכי פסיקתו ההלכתית: שו"ת איש מצליח ג"ח. ביחס לעיקרון של קבלת הוראות מרן סבר הרב מאזוז שהיא כוללת את דברי רבי יוסף קארו, הן בבית יוסף ובשולחן ערוך והן בשאר ספריו, כמו כסף משנה וספרי תשובותיו. (שו"ת איש מצליח חלק א' (אוי"ח סימן ט"ו): ולדין דבית מרן גירין בין בשולחן ערוך בין בב"י בין בסמ"ט).

הסיפור שלפנינו ימחיש לנו ביתר שאת מיהו ומהו רבי מצליח עוד משחר ינקותו. היה זה כאשר הוא הגיע לגיל מצוות בהתרגשות ובלב שמח, הגיש אביו רבי רפאל לבנו יחידו את התפילין מכתב יד קודש הגאון רבי מכלוף עידאן זצ"ל, שכותב עם כוונות הארז"ל וכו' וכאן הרחיב האב בגודל מעלת התפילין, במהות הנחתן ובעוצמת הקשר שבין מצות הנחת התפילין לאבינו שבשמים. מצליח הגיב על הדברים בשקיקה, ובמוחו כבר נרקמה תכנית חשאית לפרטי פרטים. במשך חודשים חסך פרוטה לפרוטה מדמי הכיס שקבל מאמו, עד שהצטבר בידו סכום נאה, סך של שלושה עשר פרנקים. וכשצורר הכסף בידו, פסע מצליח חרש בשעת לילה מאוחרת, לעבר ביתו של סופר הסת"ם, רבי כמוס חטאב זצ"ל, שיצא שמו בכל האזור כסופר מומחה.

לאחר נקישה קלה, נפתחה הדלת. המלים התגלגלו מפיו של הנער, מהירות ומפצירות: "מבקש אני לבצע עסקת קודש, אך קודם לכן מתחנן אני, לכל יוודע הדבר לאף אדם בעולם!". הסופר הביט בעיניו הקורנות של הנער והתפלל, מהי העסקה, ומדוע אסור לגלותה? "ברצוני שתכתוב עבורי תפילין של ר"ת!" ירה מצליח את תכניתו. הסופר המופתע הבחין כי מולו ניצב נער לא רגיל, וניכר כי מבין הוא היטב לקראת מה הוא הולך. הסופר הנהן בראשו בדומיה, ונקב במחירן "חמשה עשר פרנקים". רגע של מבוכה והנער אמר בקט: "ההלחתי לאסוף רק שלושה עשר פרנק בלבד...". חייד הסופר ואמר בניהם של הערכה: "לתלמיד טוב כמוך, אעשה הנחה!". לא היה מאושר ממנו באותו רגע. הוא ידע כי אגירת פרוטה לפרוטה במשך תקופה כה ארוכה היתה משתלמת בהחלט.

העסקה כמעט נחתמה, כשלתפ נזכר הנער הלא שגרתו בבקשה נוספת: "יוודע אני כי רבים הם המניחים תפילין של ר"ת בבתי גדולים, אך מאחר ועל פי עיוני בספרים יצא לי שעל פי ההלכה קיים גבול מסוים בזרוע להנחת התפילין, לכן אבקש שתעשה נא לי את התפילין בבתי קטנים ולא בבתי גדולים".

הסופר שהספיק כבר להכיר כי אין מדובר כאן בילד ככל הילדים, ינאות אף לבקשה יחידות זו, כשתחושת שליוות קדושה פושטת בקרבו. הוא הבין כי נשמותו הטהורה של הנער אינה מעוניינת בפרסום הענין מחשש ליוהרה, אך דבר אחד נותר כחייד בעיניו, הלא כולם יראו אותו בבית הכנסת! חידתו של הסופר נפתרה, כאשר ראה כי הוא מכסה בטלית את התפילין של ראש (כדעת הרב בן איש חי ע"פ רבנו האר"י ז"ל, וכפי שקיבל מרבו), וכך אף אחד לא הבחין בדבר.

עוד בהיותו נער צעיר לימים, היה מתכתב בבקי ורגיל עם גאוני עולם מצוקי ארץ מארצו, ואף מעבר לים. אחד מאדירי התורה אתם היה בקשרי מכתבים, היה הגאון הנודע רבי עובדיה הדאיה זצ"ל ראש ישיבת 'בית אל' ומח"ס שו"ת ישכיל עבדי. הפעם הראשונה בה התכתב עמו היתה בשנת תרפ"ח, בעודו נער בגיל 16 שנים בלבד. רבי מצליח שלח את מכתבו, ובו שאלה ותשובה הלכתית מעניינת בענין: האם מותר ללמוד לכתוב כתב לועזי וחשובות בבית הכנסת?! וציפה במתח לתשובתו של הגאון. האגרת ממדינת הים הגיעה ליעדה. בידו של רבי עובדיה נחה מעטפה ועליה בולים רבים מהאי ג'ירא שבדרום תוניסיה.

ראש ישיבת 'בית אל' שקע בקריאת השאלה והתשובה. ניכר היה במכתב הארוך כי שונה הוא משאר המכתבים. רבי עובדיה פלגמו היה בקבלת מכתבים מכל תפוצות העולם, היה מופתע הפעם מתוכן המאמר שנשלח. מהלך התשובה הוכיח בקיאות מרובה בפרשנות הש"ס והפוסקים, והראה על ידע וגאונות מדהימה של הכותב. גם הלשון היתה בחירה וצחה בסדר מופתי. והכתב - נאה להפליא. רבי עובדיה הוסיף לעיין בהשתאות בכתב היד, ולא הפסיק להתפעל מהניתוח האומנותי של הכותב בנבכי חסוגיא, ומפירוק הבעיה לנתחיה בצורה מפליאה.

בעבורו על הדברים, ברור היה לו לרב מעל כל ספק כי לפניו אגרת מאת איש זקן וסב מזקני ארץ, מגדולי חכמי ג'ירא, אם לא הגדול שבהם. מיד שלף את הקסת והקולמוס ומיהר לשגר תשובה ארוכה ומפורטת אל כבוד הגאון רבי מצליח מאזוז.

להלן קטעים נבחרים מתוך התשובה לרבנו: #ע"כ תואר השאלה הנשלחת מתם מחד מנייהו- הוא ניהו החכם השלם- חריף ובקי- משנתו קב ונקי- כבוד קדושת שם הטהור- מצליח בן כבוד מורנו הרב רבי רפאל מאזוז שליט"א/ והרב הנכבד האריך הרחיב למעניתי- בדברי הפוסקים רוא"ח הראשונים ואחרונים- וזאת הלכה העלה בפלפול- בכחא דהיתרא עדיף- שאין להם לזוז ממנהגם וכו')/ ולהיות כי הרב הנזכר מיראי הוראה לא רצה לסמוך על דעתו והגיש את תשובתו/

#אורו עיני- כל מעייני- באשר הופיע אור בציון במגילת ספר- אמרי שפר- ארוכה ורחבה מני- ים- התלמוד הבבלי וירושלמי- הפוסקים הראשונים והאחרונים- בפלפול וסברה ישרה- דעת קדושים דעת עליין- אשר פתח לו פתח /// לא הניח פינה וזוית- והסיר כל מכשול ועוית /// ואע" ואומר שלום איישר חיליה לאוריתא/ קוב# חדי בפלפולא חריפתא/

זמן רב ארכה לרבי עובדיה כתיבת התשובה, עד שסוף סוף סיים, מיהר להכניס למעטפה, להדיק בול ולשלוח. טרם שלשל את המעטפה ליעדה, עלה בדעתו רעיון נפלא, הן כותב המכתב מן הסתם מגדולי העיר ג'ירא הוא. יתיף שלח את המכתב והוסיף דף קטן: "אבקש מכבוד מעלתו לערוך מגבית כספית דחופה מאנשי קהילתו בתוכם, לטובת ישיבת המקובלים בית-אל השוויה במצב קשה...".

את התגובה המפתיעה למכתב הקצר הזה, לא ציפה רבי עובדיה לקבל באופן מיידי, אך היא נשלחה כצבי והדהימה אותו בתוכנה: #לא אוכל לערוך מגבית- כי נער אנכי- עודני בחור ויושב בישיבה- ואין דרכי לצאת ולבוא בין בני אדם// ##/ אחרי מלחמת ששת הימים התגברו ההתנכלויות ליהודי תוניסיה. ביום כ"א טבת תשל"א (1971), חכם חיים כדיר מצליח מאזוז נקבר בתוניס בקבורת ארעי, ולאחר ארבעים יום הועבר לקבורה בישראל בהר הזיתים. ביריות ע"י שונא ישראל מערבי המקום. חכם חיים כדיר מצליח מאזוז נקבר בתוניס בקבורת ארעי, ולאחר ארבעים יום הועבר לקבורה בישראל בהר הזיתים.